

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 98/2025-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Petra Molnára podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **VARGA ESTATE FUND s. r. o.**, Betliarska 12, Bratislava, zastúpenej JUDr. Ľubomírom Hlbočanom, advokát, Vajnorská 20, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 To 6/2020 z 31. januára 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 13. júla 2023 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 To 6/2020 z 31. januára 2023 (ďalej len „napadnutý rozsudok“). Sťažovateľka navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Špecializovaný trestný súd rozsudkom sp. zn. BB-4T/3/2016 z 20. novembra 2019 uznal obžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] v bode 1 rozsudku z pokračujúceho zločinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 a 4 Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, z pokračujúceho zločinu skrátenej dane a poistného podľa § 276 ods. 1 a 2 písm. d) Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona; obžalovaného [REDAKOVANÉ] v bode 1 rozsudku z pomoci k pokračujúcemu zločinu neodvedenia dane a poistného podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona § 277 ods. 1 a 4 Trestného zákona, z pomoci k pokračujúcemu prečinu skrátenej dane a poistného podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona k § 276 ods. 1 a 2 písm. d) Trestného zákona; a obžalovaného [REDAKOVANÉ] v bode 2 rozsudku z pokračujúceho zločinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 a 4 Trestného

zákona účinného v čase skutku spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, z pokračujúceho zločinu skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1 a 3 Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v tomto rozsudku, pričom za uvedené Špecializovaný trestný súd uložil obžalovaným tresty uvedené v tomto rozsudku.

3. Špecializovaný trestný súd predmetným rozsudkom z 20. novembra 2019 taktiež podľa § 83 ods. 1 písm. d) Trestného zákona z dôvodov § 461 ods. 2 Trestného poriadku uložil ochranné opatrenie zhabania vecí, a to nehnuteľností vymedzených v predmetnom rozsudku Špecializovaného trestného súdu vo vlastníctve sťažovateľky, pretože vec nadobudla iná osoba ako páchatel', hoci aj len sčasti za vec, ktorá bola získaná trestným činom.

4. Proti tomuto rozsudku Špecializovaného trestného súdu podali odvolania prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky obžalovaný [REDAKOVANÉ] a sťažovateľka ako zúčastnená osoba, o ktorých rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom z 31. januára 2023 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. b) a d) a ods. 2 Trestného poriadku prvostupňový rozsudok Špecializovaného trestného súdu z 20. novembra 2019 zrušil v časti výroku o treste týkajúcom sa obžalovaného [REDAKOVANÉ], ako aj v časti výroku o ochrannom opatrení. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku najvyšší súd napadnutým rozsudkom obžalovanému [REDAKOVANÉ] uložil podľa § 277 ods. 4 s použitím § 38 ods. 3, § 36 písm. j), § 39 ods. 1 a 3 písm. d) a § 41 ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere troch rokov, ktorého výkon podmienene odložil a uložil mu probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe päť rokov, podľa § 51 ods. 4 písm. h) Trestného zákona mu uložil povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu a podľa § 61 ods. 1 a 2 Trestného zákona mu uložil trest zákazu činnosti vykonávať podnikateľskú činnosť a vykonávať funkciu štatutárneho orgánu v akejkoľvek obchodnej spoločnosti na päť rokov. Najvyšším súd napadnutým rozsudkom taktiež podľa § 83 ods. 1 písm. d) Trestného zákona z dôvodov § 461 ods. 2 Trestného poriadku uložil ochranné opatrenie zhabania vecí, a to nehnuteľností vymedzených v predmetnom rozsudku najvyššieho súdu vo vlastníctve sťažovateľky, pretože vec bola získaná trestným činom a patrí inej osobe ako páchatel'ovi.

5. Sťažovateľka, ktorá má v predmetnom trestnom konaní postavenie zúčastnenej osoby, keďže jej bolo uložené ochranné opatrenie zhabania vecí (nehnuteľností špecifikovaných vo výroku napadnutého rozsudku), v ústavnej sťažnosti v podstatnom namieta, že najvyšší súd v napadnutom rozsudku nesprávne uvádza, že jediným spoločníkom sťažovateľky je obchodná spoločnosť PENDRAGON ONE LTD, hoci v čase rozhodovania najvyššieho súdu (t. j. 31. januára 2023) už jediným spoločníkom sťažovateľky bola jedna fyzická osoba – [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľka ďalej namieta, že najvyšší súd v napadnutom rozsudku nesprávne uviedol, že sťažovateľka kupovala predmetné nehnuteľnosti (vo vzťahu ku ktorým bolo sťažovateľke uložené zhabanie vecí) – sťažovateľka v ústavnej sťažnosti upresňuje, že ona nekupovala predmetné nehnuteľnosti, ale že za 100 eur vyplatených zo svojej pokladne kupovala obchodnú spoločnosť BOTEL s.r.o., súčasťou aktív ktorej boli aj predmetné nehnuteľnosti, pričom v trestnom konaní nebol preukázaný nezákonný pôvod týchto 100 eur. Sťažovateľka napokon namieta, že Špecializovaný trestný súd ako prvostupňový súd a následne ani najvyšší súd ako odvolací súd sa nezaoberali skutočnosťou, že spoločnosť BOTEL s.r.o. nadobudla predmetné nehnuteľnosti

do výlučného vlastníctva v rokoch 2010 a 2011, pričom peniaze z DPH, ktorých sa mala týkať trestná činnosť, boli príslušným daňovým úradom vyplatené až v roku 2012.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podľa čl. XI bodu 4 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2023 do 31. decembra 2023 v znení jeho dodatku č. 2 z 27. septembra 2023 (ďalej len „rozvrh práce“) bola predmetná vec, pôvodne pridelená sudkyňi spravodajkyňi Jane Laššákovej, pridelená sudcovi spravodajcovi Ivanovi Fiačanovi, ktorý sa v súlade s čl. II bodom 3 rozvrhu práce stal členom druhého senátu ústavného súdu.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľkou formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde] a v časti z dôvodu jej neprípustnosti [§ 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde].

II.1. Zjavná neopodstatnenosť:

9. Z ustanovenia § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

10. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na príslušnom súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej

republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02).

11. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.

12. Ústavný súd v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a jeho úlohou nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci.

13. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby orgány verejnej moci preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

14. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť.

15. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľky vo vzťahu k namietanému porušeniu jej označených práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu.

16. Najvyšší súd v napadnutom rozsudku vo vzťahu k uloženiu ochranného opatrenia zhabania vecí sťažovateľke v podstatnom uviedol, že sa plne stotožňuje s odôvodnením rozsudku prvostupňového súdu, ktorý podrobne vysvetlil proces od získania finančných prostriedkov z trestnej činnosti za uplatnený nadmerný odpočet DPH spoločnosťou VA CheMont s. r. o. cez prevod na spoločnosť VA Holding a Vakum Plast, následne na bankové účty subjektov VARGA ESTATE FUND s. r. o., Spriall Solutions Assets, Spiral Solutions Service a BOTEL až po nadobudnutie nehnuteľností uvedených vo výroku rozsudku najvyššieho súdu. Najvyšší súd konštatoval, že nemohol prijať argument sťažovateľky, že získala predmetné nehnuteľnosti na základe zmluvy o kúpe podniku za

sumu 100 eur od predávajúcej obchodnej spoločnosti BOTEL s.r.o., a teda nikdy nepotrebovala viac ako 100 eur z pokladne sťažovateľky na zaplatenie kúpnej ceny za kúpu podniku, pričom v majetku kupovaného podniku boli aj nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom zaistenia majetku, a teda sťažovateľka nikdy nepotrebovala získať alebo získať akoukoľvek trestnou činnosťou alebo inou činnosťou akékoľvek peniaze v rozsahu a štruktúre na to, aby spoločnosť kúpila podnik s dohodnutými nehnuteľnosťami za kúpnu cenu 100 eur, za argument, ktorý by menil dôvody na zhabanie vecí. Suma 100 eur ako odplata za kúpu majetku kupovaného podniku nemusela pochádzať z trestnej činnosti, keďže v súlade s § 83 ods. 1 písm. c) Trestného zákona ak nebol uložený trest prepadnutia veci uvedenej v § 60 ods. 1 Trestného zákona, súd uloží zhabanie vecí, ak nepatrí páchatel'ovi a je výnosom z trestnej činnosti. Za výnos z trestnej činnosti sa podľa § 130 ods. 9 písm. a) Trestného zákona rozumie vec, ktorá bola získaná trestným činom. Najvyšší súd v tejto súvislosti v napadnutom rozsudku poukázal, že zo spisu vyplýva, že súčasným jediným spoločníkom sťažovateľky je spoločnosť PENDRAGON ONE LTD. Najvyšší súd pritom pokladal za nesporné, že neoprávnene vyplatený odpočet DPH v sume najmenej 2 642 248 eur bol postupne prevádzaný v rámci neprehľadného reťazca personálne a majetkovo prepojených obchodných spoločností, ktoré boli ovládané obžalovanými a ktorých súčasťou bola aj sťažovateľka. Pokiaľ ide o predmetné nehnuteľnosti, najvyšší súd v napadnutom rozsudku konštatoval, že tieto boli zakúpené obchodnou spoločnosťou BOTEL s.r.o. za časť finančných prostriedkov, ktoré pochádzali z neoprávnene vyplateného nadmerného odpočtu, a následne tieto nehnuteľnosti získala sťažovateľka. Nadväzujúc na uvedené, najvyšší súd v napadnutom rozsudku konštatoval, že Špecializovaný trestný súd nepostupoval správne, keď rozhodol o zhabaní vecí podľa § 83 ods. 1 písm. d) Trestného zákona (podľa predchádzajúcej právnej úpravy – teda vec nadobudla iná osoba ako páchatel', hoci aj len sčasti za vec, ktorá bola získaná trestným činom alebo ako odmena za trestný čin), keďže z reťazca opísaného Špecializovaným trestným súdom, ktorý je preukázaný aj vykonanými dôkazmi, jednoznačne vyplýva, že zakúpené nehnuteľnosti boli de facto výnosom z trestnej činnosti, pretože boli získané trestným činom (za finančné prostriedky zakúpené zo sumy neoprávnene vyplatenej DPH). Podľa najvyššieho súdu na tom nič nemôže zmeniť ani skutočnosť, že súčasný vlastník, teda sťažovateľka ich kúpila za sumu 100 eur.

17. Ústavný súd po ústavnom prieskume napadnutého rozsudku najvyššieho súdu konštatuje, že najvyšší súd sa v napadnutom rozsudku všetkými pre rozhodnutie o odvolaní sťažovateľky podstatnými otázkami súvisiacimi s predmetom ústavnej sťažnosti zaoberal a dal na ne dostatočné a presvedčivé odpovede, pričom jeho závery sú logické a zrozumiteľné. Ústavný súd argumentáciu sťažovateľky nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu. Nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého rozhodnutia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Rovnako nezistil, že by posudzované rozhodnutie najvyššieho súdu bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnené. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou.

18. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky, že najvyšší súd v napadnutom rozsudku nesprávne uviedol, že sťažovateľka kupovala predmetné nehnuteľnosti (vo vzťahu ku ktorým bolo sťažovateľke uložené zhabanie vecí), pričom sťažovateľka v ústavnej sťažnosti upresňuje, že ona nekupovala

predmetné nehnuteľnosti, ale že za 100 eur vyplatených zo svojej pokladne kupovala obchodnú spoločnosť BOTEL s.r.o., súčasťou aktív ktorej boli aj predmetné nehnuteľnosti, pričom v trestnom konaní nebol preukázaný nezákonný pôvod týchto 100 eur, ústavný súd v prvom rade poukazuje na znenie § 83 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, podľa ktorého ak nebol uložený trest prepadnutia veci uvedenej v § 60 ods. 1 Trestného zákona, súd uloží zhabanie veci, ak nepatrí páchatel'ovi a je výnosom z trestnej činnosti.

19. Vychádzajúc z uvedenej právnej úpravy, ústavný súd konštatuje, že v okolnostiach danej veci najvyšší súd postupoval ústavne konformne, keď po zrušení nesprávneho výroku prvostupňového rozhodnutia Špecializovaného trestného súdu o zhabaní vecí [ktorý uložil ochranné opatrenie zhabania veci nesprávne podľa § 83 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, a nie podľa § 83 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, pozn.] sám uložil ochranné opatrenie zhabania vecí podľa § 83 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. Pokiaľ pritom sťažovateľka argumentuje „čistým“ pôvodom 100 eur z jej pokladne, za ktoré kúpila obchodnú spoločnosť BOTEL s.r.o., ústavný súd konštatuje, že v okolnostiach danej veci bolo irelevantné, či 100 eur, za ktoré sťažovateľka kúpila obchodnú spoločnosť BOTEL s.r.o., pochádza z trestnej činnosti, keďže pre uloženie ochranného opatrenia zhabania veci v zmysle § 83 ods. 1 písm. c) Trestného zákona je rozhodujúcou skutočnosťou to, či vec, ktorá má byť zhabaná, je výnosom z trestnej činnosti, a nie to, či prostriedky, za ktoré bola zhabaná vec kúpená, pochádzajú z trestnej činnosti.

20. Za irelevantnú je potrebné pokladať aj súvisiacu námietku sťažovateľky, že najvyšší súd v napadnutom rozsudku nesprávne uvádza, že sťažovateľka kupovala predmetné nehnuteľnosti – z napadnutého rozsudku je totiž zrejmé, že sťažovateľka nekupovala samotné nehnuteľnosti, ale nadobudla ich v rámci kúpy obchodnej spoločnosti BOTEL s.r.o. Podstatnou je pritom skutočnosť, že v okolnostiach danej veci je z hľadiska ukladania ochranného opatrenia zhabania veci podľa § 83 ods. 1 písm. c) Trestného zákona bezpredmetný titul nadobudnutia veci, ktorá má byť zhabaná, ale podstatnou je skutočnosť, že ide o vec, ktorá je výnosom z trestnej činnosti.

21. Obdobne aj vo vzťahu k námietke sťažovateľky, že najvyšší súd v napadnutom rozsudku nesprávne uvádza, že jediným spoločníkom sťažovateľky je obchodná spoločnosť PENDRAGON ONE LTD, hoci v čase rozhodovania najvyššieho súdu (t. j. 31. januára 2023) už jediným spoločníkom sťažovateľky bola jedna fyzická osoba – [REDAKOVANÉ], platí, že v okolnostiach danej veci je z hľadiska ukladania ochranného opatrenia zhabania veci podľa § 83 ods. 1 písm. c) Trestného zákona bezpredmetné, kto bol vlastníkom sťažovateľky v čase rozhodovania najvyššieho súdu, ale podstatnou bola skutočnosť, že ide o vec, ktorá je výnosom z trestnej činnosti, pričom na túto skutočnosť nemá zmena vlastníctva sťažovateľky absolútne žiaden vplyv.

22. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nesignalizuje možnosť porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorej dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. ústavný súd dospel k záveru, že medzi sťažovateľkou napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu na jednej strane a obsahom týchto práv na strane druhej neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti v rámci predbežného

prerokovania odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

23. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka svoju argumentáciu o tomto porušení odvodzuje od namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Keďže však ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, nemohlo v takomto prípade dôjsť ani k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Ústavný súd preto podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť aj v tejto jej časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

II.2. Neprípustnosť:

24. Sťažovateľka taktiež namieta, že Špecializovaný trestný súd ako prvostupňový súd a následne ani najvyšší súd ako odvolací súd sa nezaoberali skutočnosťou, že spoločnosť BOTEL s. r. o. nadobudla predmetné nehnuteľnosti do výlučného vlastníctva v rokoch 2010 a 2011, pričom peniaze z DPH, ktorých sa mala týkať trestná činnosť, boli príslušným daňovým úradom vyplatené až v roku 2012.

25. Ústavný súd vo vzťahu k tejto námietke konštatuje, že z napadnutého rozsudku najvyššieho súdu nevyplýva uplatnenie tejto konkrétnej námietky v odvolaní sťažovateľky, ako ani na verejnom zasadnutí najvyššieho súdu, na ktorom sa rozhodovalo o odvolaní sťažovateľky, pričom sťažovateľka uplatnenie tejto konkrétnej námietky pred najvyšším súdom ani žiadnym spôsobom nepreukázala (napr. tým, že by k ústavnej sťažnosti priložila kópiu ňou podaného odvolania, resp. kópiu zápisnice z verejného zasadnutia o jej odvolaní).

26. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou a nemôže nahrádzať úlohu všeobecných súdov. Zákon o ústavnom súde ako zákonnú podmienku ustanovuje, že pred podaním ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy musí sťažovateľ vyčerpať právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd. *Ratio legis* tohto ustanovenia pritom spočíva nielen v tom, aby príslušná vec bol posúdená v prvom rade tými orgánmi verejnej moci, do ktorých právomoci takéto posúdenie prislúcha, ale tiež, aby prípadné pochybenia mohli byť v rámci opravného konania pred orgánmi verejnej moci preskúmané a posúdené zákonom predvídaným spôsobom a v prípade potreby odstránené. Z toho vyplýva, že námietky, ktoré mohli byť uplatnené už v konaní pred všeobecným súdom, nemôžu byť úspešne uplatnené až v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

27. Ústavný súd v spojitosti s tým poukazuje aj na zásadu zodpovednosti účastníka za ochranu svojich práv „*vigilantibus iura scripta sunt*“ (každý nech si stráži svoje práva), z ktorej vyplýva, že nedôslednú procesnú obranu sťažovateľa v riadnom konaní pred orgánmi verejnej moci nemožno dodatočne nahrádzať prostredníctvom ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy.

28. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde z dôvodu neprípustnosti.

29. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uplatnenými v jej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. februára 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu